

РЕШЕНИЕ

№ 1929

гр. София, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11120** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор”, Булстат[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], представлявано от проф. д-р Р. Г. К., чрез А. М. С. - Главен юрисконсулт, срещу решение № 3803 от 17.10.2022 г. по АНД № 3341/2022г., по описа на Софийски районен съд, НО, 3 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № НП-21/10.02.2022г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор” (ИАНН). С последното на д-р П. П. Г. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева на основание чл.229 ал.1 от ЗЗдр, за нарушение на чл.86, ал.1, т.3 от ЗЗдр.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, постановено при нарушение на материалния и процесуалния закон. Изложени са мотиви за това, че не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на НП. Същото е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се

представлява от юрисконсулт Д., който поддържа жалбата.

Ответникът – д-р П. П. Г., чрез адв. П. В. изразява становище с отговор на касационната жалба, като счита обжалваното решение за правилно. Моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира разности.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен съд София – град, IV -ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени в касационната жалба и съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил въз основа на събраните пред въззивната инстанция доказателства, че през м.05.2021г. по прокурорско разпореждане и въз основа на Заповед на изп.директор на ИАМН извършили проверка по документи в УМБАЛ „Царица Йоанна - ИСУЛ“ ЕАД, както и изискали писмени обяснения от лекарите, участвали в диагностично-лечебния процес на пациента И. Г.. Установили, че лицето е прието по спешност в лечебното заведение на 05.03.2021г., вечерта, с данни за заклещена херния, поради което бил опериран по спешност от д-р Г., както и тогава били направени съответните изследвания за диагностициране и лечение. На 08.03.2021г. пациентът бил изписан, но въпреки констатираните отклонения в кръвните показатели при приемането и данни за възпаление, не бил извършен преглед и оценка на клиничното му състояние и хирургичен статус, не били назначени контролни клинично-лабораторни изследвания, с цел проследяване на установените промени в кръвните показатели и възпалителния процес. Установено било, че на 09.03.2021г. пациентът е постъпил отново по спешност в същото лечебно заведение в много тежко състояние, направена му била друга операция, тъй като се констатирал перитонит и кървене в коремната кухина, а два дни по-късно е починал. Д-р Г. е бил служебно определен за лекуващ лекар на пациента, поради което той носил отговорност при неговото изписване, което обосновало съставянето на АУАН на този лекар за нарушение на чл.86, ал.1, т.3, вр. чл.80, ал.2, т.4 от ЗЗ, въпреки че установили от медицинската документация, че д-р Ж. е изписал пациента.

Според административно-наказващия орган така е било извършено административно нарушение, съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № А - 123/15.10.2021г.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

При направен разбор и анализ на приложимите правни норми районният съд е извършил преценка относно спазването изискванията на ЗАНН за съставяне на АУАН и издаване на НП и е установил, че е налице разминаване между текстова част - описание на нарушението и обстоятелствата на неговото извършване, с посочените за нарушени законови разпоредби. Констатирал е, че описаната като нарушена разпоредба на чл.86, ал.1, т.3 от Закона за здравето е обща и не съдържа конкретно

задължение, което не е изпълнено, или забрана, която е нарушена. Изложил е, че е недопустимо да се вменява задължение на някой, като съдържание на съответна норма, като се попълва норма, както е сторено в настоящия казус в АУАН и НП да са вменили на д-р Г. задължения, каквито той няма по подведената правна норма. Съдът е счел, че неправилно и неясно са дефинирани в акта и НП клинично - лабораторни изследвания за проследяване на кръвните показатели и данни за възпалителен процес, защото не е нужно медицинско образование, за да е ясно, че изследваните различни кръвни показатели зависят от съответните оплаквания, анамнеза, находка и обективно състояние.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, при надлежното му сезиране с допустима жалба, поради което е валидно и допустимо.

Същото е и правилно, а жалбата срещу него е неоснователна.

Това е така, защото настоящото производство е от административнонаказателен характер, поради което следва да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл.6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в акта лице и извършено ли е виновно. Предпоставките са абсолютни като тежестта на доказване лежи върху административнонаказващия орган.

Абсолютно задължително е и в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, да бъде описано точно, прецизно и ясно и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като нарушена норма от съответния нормативен акт. Следва да съществува и правно единство между текстовото и цифровото описание на нарушението в акта и в наказателното постановление.

Съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление следва да отговарят на всички законоустановени правила относно формата и съдържанието им и да бъдат издадени от компетентен орган.

Посочената като виновно нарушена разпоредба на чл.86, ал.1, т.3 от Закона за здравето, гласи че "Всеки пациент има право на достъпна и качествена медицинска помощ". В обстоятелствената част на АУАН и на НП са описани детайлно всички медицински манипулации, осъществени по отношение на пациента от постъпването му в лечебното заведение до настъпване на леталния изход, така както са отразени в неговата история на заболяването и съпътстващата медицинска документация, включително са описани и медикаментите, които е приемал. В обстоятелствената част на АУАН обаче извън бланкетно изброеното не се съдържат никакви правни изводи какво приема за безспорно установено и актосъставителят и административно наказващият орган, поради което и не може да се стигне до несъмнен и безпротиворечив извод за "Недостатъчност и качество" на медицинската помощ, оказана на пациента. Става въпрос за това, че констатираното нарушение, описано в акта и НП като бездействие - не са назначени контролни клинично-лабораторни изследвания за проследяване на кръвните показатели и възпалителни процеси и не е извършен преглед и оценка на клиничното състояние и хирургичен статус на пациента, не кореспондират с посочените за нарушени законови норми, т.к. в същите - чл.86, ал.1, т.3, вр. чл.80, ал.2, т.4 от ЗЗ не се съдържа задължение. Те третират правото на достъп на пациентите до медицинска помощ, при спазване на принципите

на зачитане на правата на пациентите, според чл.81, ал.2, т.4 от ЗЗ и право на достъпна и качествена здравна помощ, според чл.86, ал.1, т.3 от ЗЗ. Самата, посочена като виновно нарушена разпоредба на Закона за здравето и в АУАН и НП има бланкетен характер. Освен това същата не съдържа правило за поведение, което да изведе ангажиране на административно наказателната отговорност на конкретно лице, която съгласно разпоредбите на чл. 24, ал. 1 от ЗАНН е лична.

Настоящият състав на АССГ споделя и изводите на СРС, че е налице разминаване между текстова част - описание на нарушението и обстоятелствата на неговото извършване, с посочените за нарушени законови разпоредби. Не е изпълнено изискването за прецизно правно квалифициране на същото. Описаното в обстоятелствената част не изпълва състав на нарушение, още повече, че нито чл.86, ал.1, т.1 от ЗЗ, нито чл.81, ал.2, т.4 от с.з. съдържат правило за поведение. Необходимо е в АУАН и НП да се съдържат фактическо описание на конкретното проявление на деянието в обективната действителност – обстановката, при която е било извършено, начинът и средствата за осъществяването му, конкретно настъпилите общественоопасни последици и др. Нарушаването е пречка за съда да провери волята на административно-наказващия орган и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законност и правилност на издаденото наказателно постановление, доколкото в съдебната фаза на производството следва да бъде установено съответствието на твърденията, обективирани в НП, с обективната действителност и доказателствената съвкупност.

Неоснователни са възраженията на касатора, че оспореният съдебен акт е постановен без да са изследвани задълбочено и в цялост приложените по делото доказателства, както и че при постановяването му е нарушен чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове. Тъкмо обратното, в хода на първоинстанционното съдебно производство са събрани писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, имащи отношение към предмета на доказване. Изводите за осъществяването, респ. неосъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това. Изложени са аргументи във връзка с всички заявени от страните оплаквания и възражения. При провеждане на съдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Отразената в наказателното постановление фактическа обстановка е безспорно установена от събраните по делото доказателства. Същата обаче не се подсумира от състава на посочената като нарушена норма на чл.86, ал.1, т.1 във връзка с чл.81, ал.2, т.4 от Закона за здравето. В тази връзка са изложени подробни съображения от Софийски районен съд, които настоящият касационен състав на Административен съд София-град напълно споделя.

Предвид всичко изложено настоящия състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевантите в касационната жалба касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК за отмяната му. Затова на основание чл.221, ал.2 от АПК то следва да бъде оставено в сила.

Във връзка с горния извод, искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно и не следва да се уважава, но същият следва да бъде осъден да заплати

направените такива от ответника по касационната жалба, които са в размер на 300 лв. и видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие са платени изцяло и в брой при подписването на договора.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В решение № 3803 от 17.10.2022 г. по АНД № 3341/2022г., по описа на Софийски районен съд, НО, 3 състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ – [населено място], ул. Св. Г. Софийски, № 3, ДА ЗАПЛАТИ на д-р П. П. Г. направените по делото разноси в размер на 300 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.